

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 197075 VAN 21/12/2017”

nr. 194 813 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging
2. de Gemeente WILLEBROEK, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2017 tot weigering van herinschrijving en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Willebroek van 7 juni 2017 houdende het attest van afneming (bijlage 37).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2009 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, met name als echtgenoot.

Op 13 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing kon niet aan de verzoekende partij betekend worden daar zij niet langer op haar gekende adres kon worden aangetroffen.

Op 13 juli 2013 wordt de verzoekende partij opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 maart 2015 wordt de verzoekende partij nogmaals in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 4 december 2015 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 21 februari 2017 vraagt de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand geplaatst te worden.

Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van herinschrijving van de verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"K., Ö. [...]

Geboren te Cayirpinar op 15.12.1981

Nationaliteit: Turkije

Adres: [...]

N.N. [...]

Mijnheer / Mevrouw de burgemeester,

Betrokkene werd op 04.12.2015 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 21.02.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Voor betrokkene werd reeds op 13.07.2010 een bijlage 21 tot het intrekken van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt, dit op basis van artikel 42quater. Er werd geen beroep aangetekend tegen deze beslissing, noch werd er een nieuwe aanvraag tot verblijf ingediend op basis van een andere rechtsgrond.

De F-kaarten die na de aanvragen tot herinschrijving van betrokkene werden afgeleverd op 3.01.2013 en op 26.03.2015, zijn onrechtmatig afgeleverd gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht op 13.07.2010.

De afgifte van de F-kaart naar aanleiding van de herhaalde aanvragen tot herinschrijving dienen dan ook als een manifest onwettige bestuurshandeling te worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken.

Zie in dit verband volgende vaste rechtspraak:

Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (c.f. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001 nr 98 800, RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober. 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

“De raad wijst erop dat de afgifte van een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116) Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan verzoekster geen rechten puren.”

Elk verblijfsrecht ontleend aan deze aanvraag bijlage 19ter, vervalt. Een aanvraag tot herinschrijving doet geen afbreuk aan het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan een verblijfsrecht kan betrokkene immers geen beroep doen op art. 19 van de wet van 15.12.1980.”

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam: K. [...]

Voornaam: Ö. [...]

Geboortedatum: 15.12.1981

Geboorteplaats: Cayirpinar

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie van de weigering tot herinschrijving dd. 22.05.2017.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid 26 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van de beslissing werd wel degelijk rekening gehouden art. 74/13 van de wet van 15.12.1980: Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist, meer nog: het huwelijk werd ontbonden en de echtgenote diende een klacht in wegens schijnhuwelijk. Derhalve kan het gezinsleven met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

Op 7 juni 2017 wordt een attest van afnemings (bijlage 37) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de derde bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“ATTEST VAN AFNEMING

van een verblijfs- / vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument

Afgegeven in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

- ☐ *De aankomstverklaring*
- ☐ *Het attest van immatriculatie Model A / Model B*
- ☐ *Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister*
- ☐ *De identiteitskaart voor vreemdeling*
- ☐ *De Europese blauwe kaart*
- ☐ *De EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen*
- ☒ *De verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie*
- ☐ *De duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie*

Nr. B219978115 (F kaart)
Afgegeven te / op Willebroek, 26.03.2015

opgesteld op naam van:

Naam	K. [...]
Voornamen	Ö. [...]
Geboortedatum en -plaats	15.12.1981 - Cayirpinar/ Turkije
Nationaal nummer	[...]
Nationaliteit	Turkije
Adres	[...]

wordt afgenomen.

REDEN VAN AFNEMING

Aan betrokkene werd op 07/06/2017 een bijlage 13 betekend met bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De eerste verwerende partij stelt dat het beroep tegen het attest van afnemings onontvankelijk is, daar het geen aanvechtbare rechtshandeling is. De eerste verwerende partij licht haar exceptie als volgt toe:

“Verweerder stelt vast dat het beroep van verzoekende partij onder andere gericht is tegen het attest van afnemings dd. 07.06.2017.

Evenwel vormt het attest van afnemings louter de bevestiging van het feit dat de F-kaart die aan verzoekende partij werd afgegeven, wordt afgenomen. De aangevochten beslissing doet geen uitspraak over de aanvraag tot herinschrijving van verzoekende partij of over het verblijfsrecht dat verzoekende partij in functie van mevr. Ü. K. [...] verwierf en brengt derhalve geen wijziging aan in de verblijfstoestand van verzoekende partij.

Het attest van afnemings (bijlage 37) is dan ook geen aanvechtbare beslissing.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2,§2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Aldus dient onder een ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

Dit is in casu niet het geval. Het in casu bestreden attest doet geen uitspraak omtrent de ontvankelijkheid of gegrondheid van de aanvraag tot herinschrijving van verzoekende partij, noch over het verblijfsrecht dat hij in functie van zijn ex-echtgenote verwierf, en brengt aldus geen wijzigingen in de bestaande rechtstoestand van verzoekende partij teweeg.

Kwestieus attest bevestigt enkel dat de F-kaart wordt afgenomen, omdat deze in de eerste plaats onterecht werd afgeleverd.

Aldus is het attest van afnemings dd. 07.06.2017 geen voor vernietiging vatbare bestuurshandeling.

Zodoende is de vordering van verzoekende partij niet ontvankelijk in zover zij de vernietiging van het attest van afnemings vordert.”

2.1.2. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling. Als uitvoerbare administratieve rechtshandeling dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

Om na te gaan of de bestreden beslissing een wijziging teweeg brengt in de rechtstoestand van de verzoekende partij worden de feitelijke gegevens nog eens weergegeven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 13 juli 2010 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen daar de echtgenote van de verzoekende partij terug naar Duitsland vertrokken is en dat ze in

Duitsland de echtscheiding aangevraagd heeft. Op 13 juli 2010 wordt aan de burgemeester van Gent gevraagd om voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis te brengen.

Uit het verslag van de inspecteur van de politiezone gent van 2 februari 2011 blijkt dat de verzoekende partij sinds 1 september 2010 voor onbepaalde duur vertrokken is. Op 12 april 2011 wordt een voorstel tot ambtshalve schrapping geformuleerd.

Op 27 april 2012 vraagt de stad Gent aan de verwerende partij of de verzoekende partij mag heringeschreven worden in Gent na ambtshalve afvoering daar zij bewijzen voorlegt van haar aanwezigheid in België, weliswaar op een ander adres. Op 26 juni 2012 deelt de verwerende partij aan de stad Gent mee dat de verzoekende partij opnieuw in het vreemdelingenregister mag ingeschreven worden en dat een F-kaart mag afgeleverd worden.

Op 7 januari 2015 vraagt de verzoekende partij een adreswijziging aan van "afvoering van ambtswege" naar een adres te Willebroek.

Op 13 januari 2015 vraagt de gemeente Willebroek aan de verwerende partij of de verzoekende partij opnieuw mag ingeschreven worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 12 maart 2015 aan de burgemeester van Willebroek mededeelt dat zij de verzoekende partij in het bezit mag stellen van een F-kaart.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter, zoals reeds gesteld, dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij reeds op 13 juli 2010 beëindigd werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij haar beslissing van 13 juli 2010 ingetrokken heeft of dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag als familielid van een burger van de Unie ingediend heeft

Er dient op te worden gewezen dat "*de afgifte van deze of gene verblijfskaart*" een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt mee dat het verblijf van een familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en *a fortiori* niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, wat *in casu* het geval is. De verzoekende partij werd materieel in bezit gesteld van een F-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een *instrumentum* dat niet onderbouwd is door het *negotium*, te weten het onderliggende (verblijfs)recht.

Het verblijf van de verzoekende partij, dat steunt op een ten onrechte afgegeven verblijfskaart, kon dus niet als legaal worden beschouwd. Het loutere afnemen van deze verblijfskaart die ten onrechte werd afgegeven, kan niet worden beschouwd als een handeling die beoogt de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten en doet geen rechtsgevolgen ontstaan in hoofde van de verzoekende partij. Het attest van afneming behelst niet meer of minder dan de rechtzetting van die materiële vergissing.

De bijlage 37 betreft geen beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij op grond van artikel 42*bis* of artikel 42*septies*, maar werd het document inzake haar (niet legaal) verblijf afgenomen. Er wordt herhaald dat de afgifte van een verblijfskaart een declaratoir en geen constitutief karakter heeft en dat dit meebrengt dat het verblijf van de verzoekende partij niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat haar een verblijfskaart werd afgeleverd.

Bijgevolg kan de bijlage 37, het attest van afneming van een verblijfsdocument, niet beschouwd worden als een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij.

Het beroep is niet gericht tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op de derde bestreden beslissing.

2.2.1. De eerste verwerende partij werpt in haar nota in een tweede exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

2.2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Met betrekking tot het standpunt van de eerste verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, kan worden opgemerkt wat volgt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven,

actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Voorts wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij stelt ook dat er sprake is van machtsmisbruik.

3.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

“Op 16 maart 2015 werd verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart.

Echter op 7 juni 2017 werd verzoekers F-kaart plots afgenomen en werd hem beslissing weigering aanvraag tot terugplaatsing in zijn vorige administratieve toestand en een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Dat vaststaat dat door verweerder reeds op 16 maart 2015 een definitieve positieve beslissing werd genomen aangaande verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/vraag tot herinschrijving doch dat verweerder hierop zomaar zonder enige afdoende motivering terugkomt en verzoeker plots op 7 juni 2017 een attest van afneming betekent.

I.2

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat regelmatige administratieve rechtshandelingen, die rechten toekennen, niet mogen worden ingetrokken.

Dat in casu de F-kaart verzoeker een verblijfsrecht toekende en derhalve niet mocht worden ingetrokken.

I.3

Dat dient opgemerkt te worden dat verweerder in elk geval slechts binnen een termijn van 30 dagen kan terugkomen op een eerder genomen beslissing.

Dat dient opgemerkt te worden dat door het verzoeker op 7 juni 2017 betekenen van een attest van afneming en van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt teruggekomen op de eerder genomen beslissing ten aanzien van verzoeker, met name de afgifte van een F-kaart.

Dat het betekenen op 7 juni 2017 aan verzoeker van een attest van afnemings en van een bevel om het grondgebied te verlaten dateert van buiten voormelde termijn van 30 dagen en is dus ruimschoots te laat.

Geenszins kon verweerder na meer dan anderhalf jaar na afgifte van een F-kaart plots overgaan tot het betekenen van een bijlage 37 en een bevel om het grondgebied te verlaten.

I.4

Dat er sprake is van schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.

I.4

Dat bovendien geen enkele wettelijke bepaling voorziet in het plots en ongemotiveerd afnemen van een anderhalf jaar voordien afgeleverde F-kaart.

Dat vaststaat dat de bestreden beslissingen niet gesteund zijn op een wettelijke bepaling, die de intrekking voorziet, waardoor er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Dat verweerder zijn bevoegdheid te buiten gaat waardoor er zelfs sprake is van machtsmisbruik.

I.5

Dat tenslotte dient te worden opgemerkt dat verzoeker op 21 februari 2017 verweerder heeft gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Volgens verweerder kan hieraan geen gevolg worden gegeven en verwijst dienaangaande enkel en alleen naar de verzoeker onrechtmatig afgeleverde F-kaarten.

Verzoeker merkt op dat deze motivering echter niet als afdoende kan beschouwd worden.

Dat immers verzoeker op 4.12.2015 ambtshalve werd geschrapt uit het vreemdelingenregister. Dit is gebeurd op vraag van zijn schoonzus.

Verzoeker heeft daarop, met name op 21 februari 2017, verweerder gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst of opnieuw ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister.

Nu verzoeker reeds op 16 maart 2016 in het bezit was van een F-kaart geldig tot 16 maart 2020 kon verweerder zijn motivatie niet beperken tot een eenvoudige stelling naar het feit dat deze F-kaart als een onrechtmatige onwettige bestuurshandeling dient te worden beschouwd.

Immers geenszins wordt door verweerder op een afdoende manier verder aangetoond/gemotiveerd dat/waarom deze F-kaart als een onrechtmatige onwettige bestuurshandeling dient te worden beschouwd. De vaststelling dat reeds op 13 juli 2010 zijn verblijfsrecht reeds zou zijn ingetrokken staat geen nieuwe afgifte van een F-kaart op 16.03.2016 in de weg.

I.6

Dat er derhalve sprake is van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.1.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij roept tevens de schending van de zorgvuldigheidsplicht in. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu werd aan het verzoek van 21 februari 2017 om terug in het bezit gesteld te worden van een F-kaart geen gunstig gevolg gegeven.

De gemachtigde baseert zijn beslissing op artikel 19 van de Vreemdelingenwet dat in bepaalde gevallen voorziet in een recht op terugkeer.

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene her krijgen.

§ 3

De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4

Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een

werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

Artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), die de verdere modaliteiten van artikel 19 van de Vreemdelingenwet regelt, luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat om gebruik te kunnen maken van een recht op terugkeer, op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, in de eerste plaats vereist is dat de vreemdeling nog over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt. Indien dit niet het geval is, dan kan de vreemdeling zich niet op een recht op terugkeer beroepen tenzij men onder de uitzonderingsgevallen van artikel 19, §4 van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 13 juli 2010 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen daar de echtgenote van de verzoekende partij terug naar Duitsland vertrokken is en dat ze in Duitsland de echtscheiding aangevraagd heeft. Op 13 juli 2010 wordt aan de burgemeester van Gent gevraagd om voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij haar beslissing van 13 juli 2010 ingetrokken heeft.

In haar verzoekschrift beklemt toont de verzoekende partij dat zij in het verleden steeds in het bezit was van een F-kaart.

Er dient op te worden gewezen dat “*de afgifte van deze of gene verblijfskaart*” een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt mee dat het verblijf van een familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en *a fortiori* niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, wat *in casu* het geval is. De verzoekende partij werd op 3 januari 2013 en 26 maart 2015 materieel in bezit werd gesteld van een F-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een *instrumentum* dat niet onderbouwd is door het *negotium*, te weten het onderliggende (verblijfs)recht. Het verblijf van de verzoekende partij, dat steunt op een ten onrechte afgegeven verblijfskaart, kon dus niet als legaal worden beschouwd.

Nu de verzoekende partij niet meer over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt, voldoet zij niet aan één van de vereisten om op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet gebruik te kunnen maken van een recht op terugkeer. Zodoende volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij op het moment van haar aanvraag niet langer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning om de bestreden beslissing te schragen.

In casu maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat er *in casu* sprake is van machtsmisbruik.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de hoorplicht en de rechten van verdediging.

In een derde middel dat eveneens betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

In een vierde middel dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Indien verzoeker gehoord was, zou minstens ondermeer duidelijk zijn geweest dat hij ondertussen in België, gezien zijn langdurig legaal verblijf, is geïntegreerd, in België tewerkgesteld is bij BVBA Q&S, gevestigd te 2627 Schelle, Steenwinkelstraat 644 en België zijn rijbewijs behaalde (cf. stukken 2 en 3).”

En

“Dat verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het art. 74/13 Vw. nu er geen sprake is van gemeenschappelijk kinderen, problemen m.b.t. verzoekers gezondheid of een familie-en gezinsleven.

Dat verzoeker dient vast te stellen dat hij dienaangaande nooit door verweerder voorafgaandelijk werd gehoord.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 74/13, geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk.

Dat vaststaat dat verzoeker in België tewerkgesteld is bij BVBA Q&S, gevestigd te 2627 Schelle, Steenwinkelstraat 644 (cf. stuk 3)

Dat verweerder geenszins in de beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers tewerkstelling in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

En

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissingen, verzoeker niet in België kan verblijven, en het land dient te verlaten waar hij reeds sedert 2008 woont.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn langdurig verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar hij tewerkgesteld is, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoekster vereist is, zeker nu verzoeker reeds langdurig in België verblijft en alhier tewerkgesteld is.

In casu heeft er dis geen enkele billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.”

3.2.2. De eerste verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“2.3. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- de motiveringsplicht;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het rechtszekerheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van machtsmisbruik.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen niet zouden ingetrokken mogen worden. Verzoekende partij vervolgt dat slechts binnen een termijn van

30 dagen op een beslissing zou kunnen teruggekomen worden. Verzoekende partij stelt tot slot dat de beslissing tot weigering van herinschrijving niet afdoende gemotiveerd zou zijn. 5/14

Verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder laat voorts gelden dat de stellingen van verzoekende partij dat administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen niet ingetrokken zouden mogen worden en dat slechts binnen een termijn van 30 dagen op een administratieve beslissing teruggekomen zou kunnen worden, juridische grondslag missen.

De beweringen van verzoekende partij zijn niet gesteund op enige rechtsgrond.

Deze beweringen kunnen dan ook niet aangenomen worden en al zeker niet tot de nietigheid van de bestreden beslissingen leiden, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Terwijl het voor zich spreekt dat een onregelmatig afgeleverd verblijfsdocument ingetrokken dient te worden.

De afgifte van een F-kaart heeft slechts een declaratoir karakter, waaruit verzoekende partij geen rechten kan putten. De afgifte van een F-kaart doet voor de betrokkene geen rechten ontstaan wanneer deze F-kaart onterecht werd afgeleverd en de betrokkene aldus in de eerste plaats niet over een verblijfsrecht beschikte. De F-kaart betreft immers slechts het instrumentum dat gesteund dient te zijn op een negotium.

Dienaangaande:

“Wanneer het verblijfsrecht en de daarop volgende vestiging en C-kaart het resultaat van bedrog zijn, kan wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven in plaats van een koninklijk besluit tot uitzetting. De afgifte van deze of gene verblijfskaart heeft immers een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven.” (R.v.St. 217.116 dd. 05.01.2012)

“er dient op te worden gewezen dat “de afgifte van deze of gene verblijfskaart” een declaratoir karakter en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit breng mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en a fortiori niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, want in casu het geval is. Verzoekster werd materieel in bezit gestel van een E-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht. (R.v.V. nr. 98.008 dd. 28.02.2013)

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat als een F-kaart (het instrumentum) onregelmatig, zijnde niet gesteund op enig verblijfsrecht (het negotium), werd afgeleverd, deze F-kaart niet ingetrokken zou kunnen worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt geheel terecht dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State manifest onwettige bestuurshandelingen ten alle tijden kunnen ingetrokken worden.

Zie:

“Overwegende dat een onregelmatige administratieve rechtshandeling die rechten toekent op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat; dat zij bij ontstentenis van enige wetsbepaling slechts kan worden ingetrokken, enkel op rechtmatigheidsgronden, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad van State en, indien een onvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde, als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden;” (R.v.St. 97.215 dd. 28.06.2001; zie ook R.v.St. 41.632 dd. 19.01.1993, R.v.St. 43.256 dd. 09.06.1993, R.v.St. 98.800 dd. 11.09.2001, R.v.St. 106.389 dd. 06.05.2002, R.v.St. 110.799 dd. 01.10.2002, R.v.St. 112.635 dd. 19.11.2002, R.v.St. 128.425 dd. 23.02.2004, R.v.St. 132.404 dd. 15.06.2004, R.v.St. 162.676 dd. 25.09.2006)

De F-kaart van verzoekende partij kan aldus wel degelijk ingetrokken worden wanneer deze door een onregelmatigheid is aangetast waardoor zij als onbestaande dient beschouwd te worden.

In casu werden de F-kaarten dd. 03.01.2013 en 26.03.2015 onregelmatig aan verzoekende partij afgeleverd, gelet op het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij reeds op 13.07.2010 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd genomen.

Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 13.07.2010 besloot tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij, dit in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, omdat er reeds sedert 2009 geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij en haar Duitse echtgenote.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht werd beëindigd, kan enkel worden vastgesteld dat de gemeentebesturen onterecht besloten tot afgifte van voormelde F-kaarten op 03.01.2013 en op 26.03.2015, dit naar aanleiding van de herhaalde vragen om herinschrijving vanwege de verzoekende partij.

De F-kaarten (instrumentum) dd. 03.01.2013 en 26.03.2015 zijn niet gesteund op enig verblijfsrecht (negotium), zodat de gemeentebesturen deze onterecht hebben afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot dan ook geheel terecht tot intrekking van de F-kaart van verzoekende partij om reden dat deze door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden.

De gemachtigde motiveert dit ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing, zodat verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij een schending van het motiveringsbeginsel voorhoudt.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde diende te motiveren waarom de F-kaarten onregelmatig werden afgeleverd, laat verweerder gelden dat zulks uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Inderdaad blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk overweegt dat op 03.01.2013 en op 26.03.2015 niet meer op rechtmatige wijze F-kaarten aan de verzoekende partij konden worden afgeleverd, vermits haar verblijfsrecht reeds sedert 13.07.2010 definitief beëindigd was middels een bijlage 21.

Verweerder laat gelden dat niet dienstig anders kan worden voorgehouden dan dat voormelde motivering van de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite afdoende is en de verzoekende partij toelaat om te achterhalen om welke reden tot de bestreden beslissing wordt besloten.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beslissing van de gemachtigde, nadat hij vaststelde dat de F-kaart onterecht werd afgeleverd, onredelijk is genomen.

Evenmin toont verzoekende partij aan dat er sprake zou zijn van machtsmisbruik.

Desbetreffend laat verweerder gelden dat machtsafwending het zekere bewijs vereist dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (R.v.St. nr. 83.177, 27.10.1999, A.P.M. 1999, 176).

In casu is er echter geen sprake van het beogen van een ongeoorloofde doelstelling als reden, laat staan als enige reden, voor de bestreden beslissing.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de F-kaart van verzoekende partij diende ingetrokken te worden en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende afgeleverd te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.4. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 41 Europees Handvest;*
- de hoorplicht;*
- de rechten van verdediging.*

Verzoekende partij stelt dat zij gehoord diende te worden alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

In de mate dat verzoekende partij zich beroept op het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, benadrukt verweerder dat dit recht niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en zijn derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in casu nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving indiende. Deze aanvraag werd verzoekende partij geweigerd en er werd in dezelfde beslissing vastgesteld dat de F-

kaarten die verzoekende partij op 03.01.2013 en 26.03.2015 ontving, onregelmatig werden afgeleverd. Naar aanleiding van deze beslissing werd het bestreden bevel betekend.

Verzoekende partij heeft aldus wel degelijk de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van haar aanvraag tot herinschrijving.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat verzoekende partij niet over een recht op verblijf beschikt, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent de integratie van verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Verzoekende partij toont met haar vaag betoog immers niet aan dat de F-kaart niet onregelmatig werd afgeleverd of dat zij niet langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 bedoelde termijn.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de gemachtigde tot een ander besluit had kunnen doen brengen.

Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 41 Europees Handvest, het hoorrecht of de rechten van verdediging.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.5. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 74/13 Vreemdelingenwet;
- art. 2 en 3 Wet van 29.07.1991;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht.

Er zou ook sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor daar de gemachtigde van de Staatssecretaris niet gemotiveerd zou hebben omtrent het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, zijn economische situatie en de sociale en culturele integratie. Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde onterecht geen rekening zou gehouden hebben met de tewerkstelling van verzoekende partij.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Nopens de kritiek dat verzoekende partij niet werd gehoord alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, verwijst verweerder naar hetgeen is uiteengezet in de repliek op het tweede middel.

Verweerder laat gelden dat er in casu geen sprake is van een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Nergens wordt in voormeld artikel bepaald dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient gehouden te worden met de duur van het verblijf van verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk of haar tewerkstelling in het Rijk.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde de plicht heeft deze elementen in rekening te houden bij het nemen van een verwijderingsbeslissing en al zeker niet dat de gemachtigde hieromtrent diende te motiveren, nu art. 74/13 geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Terwijl uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat rekening gehouden werd met een eventueel hoger belang van een kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op een onzorgvuldige manier zou besloten hebben dat er geen sprake is van enige schending van een hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden of de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.6. Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 8 EVRM;

- het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij acht deze bepalingen geschonden daar de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij niet langer in België kan verblijven. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou geen belangenafweging gemaakt hebben.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleden’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleden in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleden aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Nergens uit het administratief dossier, noch uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij familieleden of een partner in België heeft.

Terwijl louter sociale of zakelijke relaties niet onder het toepassingsgebied van art. 8 van het EVRM valt.

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleden in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165

van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Ondergeschikt laat verweerder gelden dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij bij wet is voorzien, zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Verweerder laat in dit verband gelden dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied dient te betekenen wanneer deze vaststelt dat de betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 bedoelde termijn.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in het vermeend privéleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar private belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemeen belang dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu voert de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

In casu voert de verzoekende partij aan dat indien zij gehoord was geweest zij had kunnen aantonen dat zij goed geïntegreerd is, dat zij in België tewerkgesteld is en had ze op haar langdurig verblijf kunnen wijzen. Ze legt ook bewijsstukken van haar tewerkstelling in België voor. In dit verband wijst ze ook op artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. Het privéleven behelst evenwel, volgens het Hof, het netwerk van persoonlijke en

sociale belangen van een individu. In die zin omvat het privéleven meer dan het intieme persoonlijke leven van een individu maar betreft het eveneens het ontwikkelen en onderhouden van relaties met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29.)

Gelet op onder andere de duur van haar verblijf in België, haar tewerkstelling in België legt de verzoekende partij een begin van bewijs voor dat zij in België een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd.

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij van 13 juli 2010 ooit aan de verzoekende partij betekend werd. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat dit te wijten is aan het gedrag van de verzoekende partij en zij door haar gedrag onvindbaar was, wijst de Raad erop dat dit niet overeenstemt met de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij heeft de afgelopen jaren meermaals contact gehad met de eerste verwerende partij. Bijgevolg was de eerste verwerende partij in de mogelijkheid om de beslissing van 13 juli 2010 aan de verzoekende partij te betekenen. De eerste verwerende partij heeft daarentegen tot tweemaal toe de verzoekende partij opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart. Hierdoor was de verzoekende partij in de veronderstelling dat zij legaal op het grondgebied verbleef en haar privéleven verder kon ontwikkelen. De eerste verwerende partij kan de verzoekende partij niet verwijten dat zij haar privéleven verder ontwikkeld heeft in België, nu zij nagelaten heeft om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij van 13 juli 2010 aan de verzoekende partij ter kennis te brengen.

Het hebben van een privéleven in België betekent echter nog niet dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten tot een schending van het recht op het uitoefenen van dat privéleven leidt, maar dient het voorwerp uit te maken van een belangenafweging (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 19 februari 1998, Dalia v. Frankrijk, §42-45; EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, § 95-96). Indien de verwerende partij de verzoekende partij omtrent haar privéleven had gehoord bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten dan had ze overeenkomstig artikel 8 van het EVRM een belangenafweging uitgevoerd.

Het niet horen van de verzoekende partij heeft *in casu* dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee brengt.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur *juncto* artikel 8 EVRM is *in casu* aangetoond.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van eerste verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2017 tot weigering van herinschrijving en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Willebroek van 7 juni 2017 houdende het attest van afneming (bijlage 37) wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van eerste verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS